

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 46. Maronitæ Ecclesiæ Romanæ junguntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII.
A C. 1182.

mo Laodiceæ, & deinde Antiochiæ congregati, pacem ad tempus impetrarunt, his conditionibus: Patriarchæ, Episcopis, Ecclesiisque omnia ablata restituantur, Interdictum solvatur, Princeps autem Excommunicatione ligetur, donec concubinam expulerit.

Ita rebus utcunque mitigatis discessum. Sed Princeps a stupri consuetudine abstrahi non potuit; quin spreto periculo perdendi Rempublicam optimos amicorum procul abire a conspectu iussit, non alia motus causa, quam quod adulterium damnare dicerentur. Nec homines de plebe sed viros spectatissimos, militiæ suæ Præfectum, Cubiculariorum præpositum, tresque alios ex purpuratis ejecit, quos Rupinus Princeps Armeniæ ad se confugientes honorifice excepit, ac census, quibus honeste vitam sustentarent, destinavit.

§. XLVI.

Maronitæ Ecclesiæ Romanæ junguntur.

Guil. Tyr.
XXII. c. 8.
Jac. de Vit.
hist. Hiero-
sol. c. 77.
Sup. lib.
XL. §. 18.

Aimerico Patriarchæ Antiocheno, ex Latinis tertio, paulopost ingenti solatio fuit, quod Maronitas ad sinum Ecclesiæ Romanæ reducere licuerit. Erant enim Monothelitæ, Macarii Patriarchæ Antiocheni, in sexta Synodo Generali,

rali, anno salutis sexcentesimo octogesi- Sæcul. XII.
 mo primo damnati, erroribus imbuti; A.C. 1182.
 quod usque adeo notum erat omnibus,
 ut Christianis Orientalibus lingua Ara-
 bica scribentibus ad significandum Mo-
 nothelitam non aliud vocabulum quam
Maronita suppetat. Ceterum Maroni-
 tarum populus quadraginta circiter ho-
 minum millia explebat, in monte Liba-
 no ac confiniis in Diocæsisbus Gibletana,
 Botroniensi & Tripolitana dispersus.
 Cumque viri essent bellicæ artis laude
 insignes, spectatæ fortitudinis & Latinis
 utilissimi, eorum conversio omnibus ma-
 gnæ lætitiæ causa extitit; non enim so-
 lum fidem Catholicam susceperunt, sed
 etiam traditiones Ecclesiæ Romanæ, ei-
 que conjuncti sunt cum Patriarcha suo
 & quibusdam ipsorum Episcopis, qui,
 ut Latinos imitarentur, acceptis Mitris,
 annulis & Baculis, etiam campanarum
 usum in Ecclesias suas invexerunt. Nam
 Græci & Orientales populi non æs sed
 tabulam ligneam pulsant, cum Fideles ad
 Officium Divinum vocant, eo ferme
 modo, quo nos in Parasceve Domini
 populum monemus. Unde Orientales,
 ut hanc conversionem diserte explicent,
 dicunt, Maronitas effectos fuisse Fran-
 cos. Nihilominus illa ætate sicut &
 nostra in Officio Divino lingua Chaldaica
 & in sermone vulgari Arabica utebantur.

K 2

§. XLVII.